

تاریخ پنهان آیه چهل — شماره سی

حزقیال شماره یازده

Jeff Pippenger

2026-09-02

در کتاب حزقیال، «محاصره» اورشلیم آن «علامت»ی است که آزمونی به وسیله آن سرنوشت ابدی ما تعیین خواهد شد، زیرا تشکیل تصویر وحش را مشخص می سازد.

«خداوند به روشنی به من نشان داده است که تصویر وحش پیش از پایان یافتن زمان آزمون تشکیل خواهد شد؛ زیرا که آن، آزمون عظیم برای قوم خدا خواهد بود که به وسیله آن، سرنوشت ابدی ایشان تعیین خواهد گردید. ...»

«این همان آزمونی است که قوم خدا باید پیش از آنکه مهر شوند، از آن بگذرند. همه کسانی که با نگاه داشتن شریعت او و با امتناع از پذیرفتن سبت جعلی، وفاداری خود را به خدا ثابت کرده اند، زیر پرچم یهوه، یهوه خدا، صف خواهند پیست و مهر خدای زنده را دریافت خواهند کرد. آنان که حقیقت با منشأ آسمانی را واگذارند و سبت یکشنبه را بپذیرند، نشان وحش را دریافت خواهند کرد.» Manuscript Releases, volume 15, 15.

مسیحیانی که به هنگام «علامت» سیستمس از اورشلیم گریختند، چنین کردند زیرا از پیش هشدار یافته بودند و چون «علامت» فرا رسید، آن را شناختند. شناختن شکل گیری صورت حیوان، یعنی شناختن «وقایع»، «آمادگی ها» و «جنبش ها»ی که به قانون یکشنبه منتهی می شوند. عناصر نبوی ای که «علامت» را تشکیل می دهند، باید پیش از ظهور علامت فهمیده شوند. هنگامی که سیستمس محاصره را آغاز کرد، دیگر برای آموختن اینکه علامت چه بود، بسیار دیر شده بود.

«هم اکنون تدارکات در حال پیشرفت است و حرکت هایی در جریان است که به ساختن تصویری برای وحش خواهد انجامید. در تاریخ زمین وقایعی به وقوع خواهد پیوست که پیشگویی های نبوت را برای این ایام آخر به انجام خواهد رسانید.» Review and Herald, April 23, 1889.

آمادگی ها، حرکت ها و رویدادها

«تدارکات»، «حرکت ها» و «رویدادها» باید پیش از آزمون شناخته شوند.

«هر آنچه خدا در تاریخ نبوی معین کرده بود که در گذشته به انجام رسد، انجام شده است، و هر آنچه هنوز در ترتیب خود در پیش است، خواهد آمد. دانیال، نبی خدا، در جایگاه خود ایستاده است. یوحنا در جایگاه خود ایستاده است. در مکاشفه، شیر سبط یهودا کتاب دانیال را بر شاگردان نبوت گشوده است، و بدین سان دانیال در جایگاه خود ایستاده است. او شهادت خود را ادا می کند، یعنی آنچه خداوند در رؤیا درباره وقایع عظیم و مهیبی که باید بدانیم، در حالی که بر آستانه تحقق آنها ایستاده ایم، بر او مکشوف ساخت.»

«در تاریخ و نبوت، کلام خدا نزاع دیرپای میان حق و خطا را به تصویر می کشد. آن نزاع هنوز ادامه دارد. آنچه بوده است، بار دیگر تکرار خواهد شد.» Selected Messages, book 2, 109.

ما «باید بدانیم» «وقایع عظیم و باشکوه را، در حالی که بر آستانه تحقق آنها ایستاده ایم.» آستانه، نیاز ما را به درک این وقایع پیش از تحققشان آشکار می سازد.

«اما خطوط سختِ قلم نبوت، دگرگونی‌ای را در این صحنه آرام آشکار می‌سازد. آن وحش دارای شاخ‌هایی همچون بره، با صدای اژدها سخن می‌گوید و «تمام قدرت وحش نخستین را در حضور او به کار می‌برد.» روح آزار و جفایی که در بت‌پرستی و پاپیت ظاهر شد، بار دیگر آشکار خواهد گردید. نبوت اعلام می‌دارد که این قدرت به «ساکنان زمین» خواهد گفت «که برای آن وحش، تمثالی بسازند.» [مکاشفه ۱۴:۱۳]. این تمثال برای وحش نخستین، یا وحش پلنگ‌مانند، ساخته می‌شود؛ همان وحشی که در پیام فرشته سوم به نظر آورده شده است. این وحش نخستین نمایانگر کلیسای روم است؛ نهادی کلیسایی که به قدرت مدنی ملبس شده و اختیار دارد که همه مخالفان را مجازات کند. تمثال وحش نمایانگر پیگیری دینی دیگر است که به قدرتی مشابه ملبس شده باشد. تشکیل این تمثال، کار همان وحشی است که برآمدن آرام و اظهارهای ملایم آن، آن را به گونه‌ای بس چشمگیر نماذ ایالات متحده می‌سازد. در اینجا تمثالی از پاپیت یافت می‌شود. هنگامی که کلیساهای سرزمین ما، بر آن‌گونه نکات ایمانی که در میان ایشان مشترک است متحد شوند، بر دولت تأثیر خواهند نهاد تا فرامین آنان را به اجرا گذارد و از نهادهای ایشان پشتیبانی کند؛ آنگاه آمریکای پروتستان تمثالی از سلسله‌مراتب رومی پدید آورده خواهد بود. آنگاه کلیسای حقیقی مورد هجوم آزار و جفا قرار خواهد گرفت، همان‌گونه که قوم کهن خدا گرفتار آن شدند. تقریباً هر قرن نمونه‌هایی فراهم می‌آورد از آنچه تعصب و بدخواهی، تحت این ادعا که با حمایت از حقوق کلیسا و دولت در خدمت خدا هستند، می‌توانند انجام دهند. کلیساهای پروتستانی که با برقراری اتحاد با قدرت‌های دنیوی در گام‌های روم گام نهاده‌اند، اشتیاقی مشابه برای محدود ساختن آزادی وجدان از خود نشان داده‌اند. در قرن هفدهم، هزاران خادم ناسازوار تحت حاکمیت کلیسای انگلستان رنج کشیدند. آزار و جفا همواره در پی جانبداری دینی از سوی حکومت‌های سکولار می‌آید.» Spirit of Prophecy, volume 4, 277.

شکل‌گیری تصویر وحش نخست در ایالات متحده تحقق می‌یابد، و پس از آن در جهان.

«ملت‌های بیگانه از نمونه ایالات متحده پیروی خواهند کرد. هرچند او پیشگام است، با این حال همان بحران بر قوم ما در همه نقاط جهان نیز وارد خواهد آمد.» Testimonies, volume 6, 395.

فرمان میلان در سال ۳۱۳، آغاز شکل‌گیری را نمایندگی می‌کند و همچنین در بسته را برای آدونتیست‌های روز هفتم مشخص می‌سازد. کنستانتین غرب و لیکینیوس شرق، ازدواجی معاهده‌ای را به این فرمان پیوستند، آنگاه که کنستانتین خواهر ناتنی خود، کنستانتیا، را در چهارمین ازدواج معاهده‌ای نمایان شده در یک خط نبوی از شش ازدواج معاهده‌ای درون تاریخ نبوی دانیال یازده، به لیکینیوس داد. دو ازدواج نخست با جنگ‌ها میان شمال و جنوب مرتبط بودند، دو ازدواج بعدی جنگ‌های داخلی میان شرق و غرب بودند، و دو ازدواج آخر، ازدواج‌های نمادین قدرت کلیسای پاپی و قدرت دولت هستند.

آنتیوخوس دوم تنوس، همسر خود لائودیسه اول را کنار نهاد تا در حدود 252 ق.م. با شاهدخت بطلمیوسی برنیسه (دختر بطلمیوس دوم) ازدواج کند. ازدواج‌های معاهده‌ای امپراتوری سلوکی میان پادشاه شمال و پادشاه جنوب به انجام رسید، حال آنکه ازدواج معاهده‌ای سال 313 میان امپراتور شرق و امپراتور غرب بود.

ازدواج عهدی آنتیوخوس دوم تنوس در 252 ق.م، آغاز امپراتوری سلوکی را نمایندگی می‌کرد؛ امپراتوری‌ای که پایان آن به عنوان یک امپراتوری در تاریخی که در آیات ده تا شانزده دانیال یازده بازنمایی شده است، رقم خورد. در آخرین تاریخ امپراتوری سلوکی، ازدواج عهدی دیگری نیز به وسیله آنتیوخوس سوم کبیر به انجام رسید، آنگاه که او دختر خود، کلئوپاترا یکم سیرا، (نخستین کلئوپاترا در تاریخ نبوی) را در 193 ق.م به بطلمیوس پنجم داد. در آن زمان، بطلمیوس پنجم حدود 16 ساله و کلئوپاترا یکم سیرا حدود 10 ساله بود. ازدواج آنان مصالحه‌ای دیپلماتیک پس از پنجمین جنگ سوری

بود. ازدواج عهدی آلفا میان پادشاه شمال و جنوب در دانیال یازده، پایان دومین جنگ سوری را مشخص کرده بود.

آخرین کلئوپاترای تاریخ نبوی با هر دو، یعنی ژولیوس سزار و سپس مارک آنتونی، در ارتباط بود. پس از ترور ژولیوس سزار در 44 ق.م، دومین تریومویرات در 43 ق.م. تشکیل شد. این تریومویرات از سه مرد تشکیل می‌شد، و پس از آن که یکی از آن سه، یعنی مارکوس لپیدوس، به وسیله اکتاوین از این اتحاد سه‌گانه کنار زده شد، کشمکش بر سر قدرت میان مارک آنتونی مشرق و اکتاوین مغرب درگرفت. در برونیزیوم، در 40 ق.م، معاهده‌ای میان آن دو رقیب شرقی و غربی منعقد شد. این معاهده شامل ازدواج میان اکتاوای خواهر اکتاوین و مارک آنتونی بود. آن معاهده و ازدواج همراه آن پایدار نماند، و پس از آن که مارک آنتونی با کلئوپاترا درگیر رابطه شد، در 32 ق.م. اکتاوای را طلاق داد. در نبرد آکتیوم در 31 ق.م، امپراتوری‌های شرق و غرب در یک قدرت واحد ادغام شدند، و اکتاوین پس از آن آگوستوس سزار شد، نماد اوج شکوه و قدرت روم.

از منظر نبوی، نخستین ازدواج معاهده‌ای دانیال یازده میان پادشاهان شمال و جنوب واقع شد، در تلاشی برای پایان دادن به خصومت‌ها میان آن دو طرف متخاصم که در کشاکش برپاسازی دوباره امپراتوری اسکندر کبیر بودند. آن نخستین ازدواج معاهده‌ای میان سلوکیان و بطالسه مصر، ازدواج معاهده‌ای آلفای پادشاهی‌های سلوکی و بطلمیوسی بود، که نمونه ازدواج معاهده‌ای امگا میان همان دو قدرت به شمار می‌رفت. در آخرین، یا امگا، ازدواج معاهده‌ای، همان نخستین، یا آلفا، کلئوپاترای تاریخ مصر به پیوند نبوی با آخرین، یا امگا، کلئوپاترا بدل شد؛ که رابطه او با مارک آنتونی به نقطه ارجاع برای طلاق اکتاوای و مارک آنتونی تبدیل گردید. آن طلاق نشانه از سرگیری خصومت‌ها میان مارک آنتونی مشرق و اکتاوین مغرب بود؛ خصومت‌هایی که در نبرد آکتیوم در سال 31 ق.م. پایان یافت.

ازدواج عهدی برونیزیوم در سال ۴۰ پیش از میلاد، الفای ازدواج عهدی کشاکش میان شرق و غرب بود، همان‌گونه که ازدواج عهدی لائودیسه و آنتیوخوس دوم تئوس، الفای کشاکش میان شمال و جنوب بود. ازدواج عهدی سال ۳۱۳، امگای ازدواج عهدی الفای مارک آنتونی و اکتاوای بود، همان‌گونه که ازدواج عهدی میان بطلمیوس پنجم و کلئوپاترا اول سیرا، ازدواج عهدی امگای پادشاهی‌های شمالی و جنوبی بود. آن سه ازدواج عهدی که به ازدواج عهدی امگای سال ۳۱۳ انجامیدند، همگی با یکدیگر انطباق دارند و سه شاهد بر ویژگی‌های نبوی مرتبط با فرمان میلان فراهم می‌آورند. در مجموع، آن چهار ازدواج عهدی تحت‌اللفظی شرق، غرب، شمال و جنوب، با دو ازدواج عهدی نمادین پاپیت منطبق می‌شوند.

در سال ۴۹۶، کلوویس، پادشاه فرانک‌ها، با کلوتیلدا ازدواج کرده بود. کلوتیلدا شاهزاده بورگوندی، دختر شاه شیلفریک دوم بورگوندی بود. پس از آن که پدر و مادرش در کشمکش قدرتی درون‌خاندانی به قتل رسیدند، او زیر حمایت عموی خود زندگی کرد تا آن که در سال ۴۹۳ به ازدواج کلوویس اول، پادشاه فرانک‌ها، درآمد. او کاتولیک بود؛ یعنی به ایمان نیکیه‌ای/ارتدوکس کلیسای روم پایبند بود. این امر او را از بسیاری دیگر از خاندان‌های سلطنتی ژرمنی آن زمان، که مسیحیان آریانی بودند، متمایز می‌ساخت. مادرش، کارتنا، کاتولیک بود و کلوتیلدا در همان ایمان پرورش یافت. او بدین سبب در یادها مانده است که با اصرار پیوسته کلوویس را بر آن می‌داشت تا شرک را ترک گوید و تعمید کاتولیکی را بپذیرد؛ و از آن پس، گرویدن او در سال ۴۹۶ یکی از مهم‌ترین رویدادها در تاریخ آغازین فرانسه و آنچه مسیحیت به اصطلاح غربی خوانده می‌شود، به شمار می‌آید.

کلوویس نذر کرد که اگر در نبرد تولبیاک پیروز شود، به ایمان کاتولیکی کلاتیلدا بگردد و تعمید یابد. پادشاه آلامانیان کشته شد، سپاه ایشان از هم پاشید، و فرانک‌ها پیروز شدند. پس از این پیروزی،

کلاتیلدا ترتیبی داد تا اسقف رمیگیوس رنس به کلوویس تعلیم دهد، و او تعمید یافت (بنا بر سنت، در روز کریسمس سال ۴۹۶)، همراه با چندین هزار تن از جنگاورانش.

کلوویس پادشاه فرانک‌ها بود که به بیان امروزی، پادشاه فرانسه به شمار می‌آید. او نخستین پادشاهان اروپا شد که سرانجام دین بت‌پرستانه خود را وانهادند و به کاتولیسیسم روی آوردند. از این‌رو، کلوویس «پسر ارشد کلیسای کاتولیک» شمرده می‌شود و فرانسه «دختر ارشد کلیسای کاتولیک» نامیده می‌شود. در سال ۱۹۸۰، هنگامی که پاپ ژان پل دوم از فرانسه دیدار کرد، پرسید: «ای فرانسه، دختر ارشد کلیسا، آیا به غسل تعمید خود وفادار هستی؟»

گرایش کلوویس به کاتولیسیسم نیکیه‌ای، آغاز یک procession نمادین ازدواج را مشخص می‌سازد که به ازدواج عهدی نمادین سال ۵۳۸ منتهی می‌شد. ازدواج عهدی نمادین میان کلوویس و آن فاحشه‌ای که با پادشاهان زمین زنا می‌کند، به وسیله چهار ازدواج عهدی پیشین در دانیال یازده، نمونه‌وار پیش‌نمایی شده بود. کلوویس نخستین پادشاه اروپایی بود که برای کلیسای روم پشتیبانی نظامی و اقتصادی فراهم آورد، و از این‌رو کلوویس در تاریخ دانیال یازده بازنمایی شده است.

و لشکریایی از جانب او برپا خواهند شد، و مقدس حصین را نجس خواهند ساخت، و قربانی دائمی را از میان خواهند برداشت، و مکروه ویران‌کننده را برپا خواهند نمود. دانیال ۱۱:۳۱.

کلوویس در سال ۴۹۶ آغاز شکل‌گیری ساختارهای سیاسی اروپا را رقم می‌زند تا در حمایت از دستگاه پاپی، هم‌زمان با به قدرت رسیدن آن، «برخیزند». این رویداد آغاز یک راهپیمایی نمادین عروسی را نشان می‌دهد. همچنین «بازوان» این آیه «مقدس قلعه» را نیز آلوده خواهند ساخت، که هم برای روم بت‌پرست و هم برای روم پاپی، همان شهر روم است.

دو مَقْدَس

در کتاب دانیال دو واژه عبری متفاوت وجود دارد که به «مقدس» ترجمه شده‌اند. واژه‌های عبری «miqdash» و «qodesh» هر دو به «مقدس» ترجمه می‌شوند، اما «qodesh» تنها می‌تواند بر موجودیتی مقدس دلالت کند، حال آنکه «miqdash» بسته به سیاق، می‌تواند نمایانگر مقدسی مقدس یا نامقدس باشد.

«مَقْدَس قَوْتُ» در آیه سی‌ویک «مقداش» است و بیانگر مَقْدَس قَوْتُ روم است، که برای هر دو، یعنی روم بت‌پرست و روم پاپی، شهر روم بود. از نبرد آکتیوم، هنگامی که اکتاوین امپراتوری را متحد ساخت، روم بت‌پرست به مدت سیصد و شصت سال (یک زمان) شکست‌ناپذیر بود، در تحقق آیه بیست‌وچهار دانیال یازده.

او به سلامت حتی به حاصل‌خیزترین نواحی ولایت داخل خواهد شد؛ و کاری خواهد کرد که نه پدرانش کرده‌اند و نه پدران پدرانش؛ و غارت و تاراج و اموال را در میان آنان تقسیم خواهد کرد؛ آری، او تدابیر خود را بر ضد دژهای استوار تا مدتی به کار خواهد بست. دانیال 11:24.

هنگامی که روم بت‌پرست از شهر روم فرمان می‌راند، شکست‌ناپذیر بود؛ اما چون قسطنطین در سال 330 پایتخت را به قسطنطنیه منتقل کرد، «زمان» مذکور در آیه بیست‌وچهار به انجام رسید. هنگامی که آخرین آن سه شاخ دانیال هفت، یعنی گوت‌ها، از شهر رانده شدند، روم پاپی در سال 538 بنا بر نبوت، تخت را به‌عنوان پنجمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس تصاحب کرد. گوت‌ها روم را محاصره کرده بودند، اما سرانجام عقب‌نشینی کردند، زیرا بلساریوس، سردار یوستینیان، شهر را تثبیت و حفظ کرده بود. سپس کلیسای روم به مدت هزار و دویست و شصت سال با اقتدار مطلق فرمان راند، تا آنکه ناپلئون در سال 1798 پاپ را برکنار کرد و به تبعید فرستاد.

روم، «مقدس قوت» «ملوث» گردید («ملوث» به معنای «مجروح یا منحل شده»)، به واسطه «بازوان» ناشی از جنگ مستمر بر ضد آن شهر، که در درجه نخست به وسیله چهار شیپور نخست مکاشفه باب هشتم نمایانده شده است.

تاریخی که از سال 496 به بعد در پی آمد، شاهد آن بود که شهر روم آلوده شد، آنگاه که از قدرت و جلال امپراتوری روم به قدرت و جلال امپراتوری کاتولیک رومی دگرگون گردید. آن بازوان، دین بت پرستی را، که در این عبارت با واژه «دائمی» نشان داده شده است، از میان برمی داشتند، زیرا دین کاتولیسیسم نبقیه ای را پذیرفته بودند.

در نبرد وویه، کلوویس ویزیگوت های آریانی را تحت فرمان آلاریک دوم شکست داد و آکیتن را تصرف کرد. در پی این پیروزی، در سال ۵۰۸، امپراتور مشرق، آناستاسیوس اول (در قسطنطنیه)، کلوویس را به سبب پیروزی اش بر ویزیگوت ها مورد تکریم قرار داد. گریگوری تور می گوید که آناستاسیوس اسناد رسمی کلوویس را برای انتصاب او به مقام کنسول فرستاد. در تور، در کلیسای سن مارتین، کلوویس تونیک و ردای ارغوانی بر تن کرد، دیهیمی بر سر نهاد، بیرون آمد، و زر و سیم بر میان جمعیت پراکند. گریگوری می گوید که از آن روز او را به عنوان کنسول درود گفتند و امپراتور روم بدین سان به رسمیت شناخت که کلوویس در مغرب پادشاهی مسیحی مشروع است. او به سبب درهم شکستن ویزیگوت های آریانی، که قسطنطنیه نیز با آنان مخالف بود، پاداش یافت. سال ۵۰۸ سالی است که در آن امپراتور در مشرق به طور علنی پادشاه کاتولیک فرانکی را تکریم کرد—کلیسا، پیروزی، و مشروعیت رومی در یک صحنه. سال ۵۰۸ سالی است که در آن پادشاهی کاتولیک فرانکی، پس از درهم شکستن حاکمیت ویزیگوت آریانی، به عنوان قدرت کاتولیک غالب در گل ایستاد. کلوویس نخستین پادشاه بزرگ بربر است که در حمایت از کاتولیسیسم نبقیه ای بر ضد پادشاهی های آریانی جنگید، و از این رو نمونه نخستین نقش فرانسه به مثابه «دختر ارشد کلیسا» است. کلوویس نمایانگر دوره ۴۹۶ تا ۵۰۸ است و نماد آلفا در معاهده ازدواج نمادین به شمار می رود. سی سال از ۵۰۸ تا ۵۳۸ به وسیله یوستینیانوس نمایانده می شود که نماد امگا در این فرایند است.

در سال ۵۳۸، «بازوان» قدرت پاپی را برای مدت ۱۲۶۰ سال بر تخت زمین نشانند. در آن زمان بود که ازدواج نمادین معاهده ای، در پایان موب ازدواجی که در سال ۴۹۶ آغاز شده بود، به کمال رسید. در سال ۱۷۹۸، آن ازدواج معاهده ای که میان پاپ روم و کلوویس فرانسه آغاز شده بود، باطل گردید، هنگامی که ناپلئون فرانسه با آنکه به دست ژنرال خود پاپ را به اسارت گرفت، قدرت پاپی را طلاق داد.

ازدواج عهدی نمادین الفای پاپی، که حرکت عروسی خود را در سال ۴۹۶ آغاز کرده بود، در قانون یکشنبه در سال ۵۳۸ به کمال رسید، و پس از آن در سال ۱۷۹۸ فسخ گردید؛ درست همان گونه که هر ازدواج عهدی دیگری در دانیال یازده نیز چنین بود. مکاشفه بر رابطه زناشویی پاپی میان پادشاهان اروپا و پاپ های کاتولیسیزم می افزاید، زیرا اژدهای مکاشفه دوازده هم شیطان است و هم پادشاهان روم بت پرست.

«ازاین رو، هرچند اژدها در وهله نخست نمایانگر شیطان است، در معنایی ثانوی، نمادی از روم بت پرست نیز هست.» The Great Controversy, 439.

در مکاشفه، یوحنا ما را از سه چیز آگاه می سازد که پادشاهان (اژدها) به وحش دریایی کاتولیسیسم بخشیدند.

و آن وحشی که دیدم، مانند پلنگ بود، و پاهایش چون پاهای خرس، و دهانش مانند دهان شیر؛ و اژدها قدرت خویش و تخت خویش و اقتدار عظیم به او بخشید. مکاشفه ۱۳:۲.

در سال ۴۹۶، پادشاهان اروپا «قدرت» خود را، آن‌گونه که با نیروی نظامی و پشتیبانی اقتصادی ایشان نمایان می‌شد، به وحش پاپی سپردند. آنان در سال ۳۳۰ پایتخت امپراتوری خود را به قسطنطنیه منتقل کرده بودند و بدین‌سان شهر روم را به‌عنوان «تخت» اقتدار پاپی بر جای گذاشتند. از آن پس، «بازوان» با فرمان یوستینیان در سال ۵۳۳، کلیسای پاپی را به‌عنوان سر همه کلیساهای معرفی کردند. این فرمان همچنین شامل به‌کارگیری نیروی نظامی ایشان برای آزار و اذیت کسانی بود که پاپیت آنان را بدعت‌گذار می‌شناخت؛ و بدین‌گونه «اقتدار» مدنی خویش را به دستان پاپ‌ها سپردند.

ازدواج عهد الفای میان پاپیت و پادشاهان اروپا با کلوویس در سال ۴۹۶ آغاز شد. تا سال ۵۰۸، بت‌پرستی، که دین قانونی قلمرو بود، کنار نهاده شد و جای خود را به دین کاتولیسیسم نیکیه‌ای داد. در سال ۵۳۳، یوستینیان پاپیت را به‌عنوان رأس همه کلیساهای معرفی کرد و اقتدار قانونی تخت‌های پادشاهی مربوطه را به قدرت پاپی واگذار نمود.

کرسی آلفا و امگا

در سال ۳۳۰، شهر روم به دست کلیسای روم سپرده شد، جایی که او تا هنگامی که در آمدن ثانوی مسیح در دریاچه آتش هلاک شود، بر آن جلوس خواهد کرد. در سال ۵۳۸، او بار دیگر به‌طور رسمی بر تخت پاپی نشاند شد؛ بدین‌سان تاریخ ۳۳۰ تا ۵۳۸ به‌عنوان دوره‌ای نبوی شناخته می‌شود که با یک کرسی آلفا آغاز می‌گردد و با یک کرسی امگا پایان می‌یابد. این دوره، پایان پادشاهی چهارم نبوت کتاب مقدس (پرغامس) را باز می‌نمایاند؛ پایانی به‌صورت زوالی تدریجی که از سال ۳۳۰ آغاز شد و در سال ۵۳۸ با ظهور طیاتیرا به انجام رسید. هم روم غربی و هم روم شرقی، پس از ۵۳۸ نیز انحلال کند خود را ادامه دادند، اما این دوره با واگذار کردن کرسی، که نمایانگر شهر روم به پاپیت در سال ۳۳۰ بود، آغاز شد، تا آن‌که آن کرسی در سال ۵۳۸ دیگر صرفاً تختی بر شهر نبود، بلکه بر پادشاهی‌ای بود که آن شهر نماینده آن بود.

۳۳۰ تا ۵۳۸ دوره‌ای نبوی و مشخص است که نشانه‌های راه «هشت‌گانه» توانمندسازی پاپیت را تعریف می‌کند. آن هشت گام در شفای زخم مهلک پاپیت در قانون یکشنبه‌ای که به‌زودی خواهد آمد، تکرار می‌شوند.

نخستین آن هشت گام، واگذاری شهر روم به قدرت پاپی بود، و گام هشتم، واگذاری آن شهر به‌عنوان تخت پادشاهی پنجم نبوت کتاب مقدس بود. این، سال ۵۳۸ را به‌عنوان مسند معرفی می‌کند، و نیز به‌عنوان «گام هشتم، که از هفت گام پیشین است». گام نخست، واگذاری مسند بود و گام هشتم نیز واگذاری مسند بود؛ از این‌رو، گام نخست در ۳۳۰ آلفا است و ۵۳۸ امگا. دو مسند، برچیده شدن سه شاخ، برداشته شدن قربانی دائمی، ایمان آوردن کلوویس و فرمان یوستینیان، در مجموع هشت گام را تشکیل می‌دهند که روند عروسی، و در نهایت خود عروسی را مشخص می‌سازند.

در سال ۱۷۹۸، فرانسه، آن قدرتی که نماینده ده پادشاه اروپایی بود و در سال ۵۳۸ پاپیت را بر تخت نشاند بود، همان پاپیت را از همان تخت فروکشید. ازدواج عهد آلفا که در تاریخ ۵۳۸ تا ۱۷۹۸ به تصویر کشیده شده است، نمونه ازدواج عهد امگای قدرت پاپی با ده پادشاه مکاشفه هفده است. راهپیمایی ازدواج از ۴۹۶ تا ۵۳۸، هشت گام را به نمونه می‌آورد که با هشت رئیس‌جمهور آخر ایالات متحده منطبق است. کلوویس و فرانسه نمادهای ده پادشاه اروپایی‌اند. آنان نماینده ایالات متحده هستند که در قانون یکشنبه نزدیک‌الوقوع، پادشاه برتر ده پادشاه مکاشفه هفده خواهد شد.

پنج ازدواج عهدی پیشین دانیال یازده، با ششمین و آخرین ازدواج عهدی ایام آخر همسو هستند. ازدواج‌های عهدی آلفا و امگای شمال و جنوب، عروس برخاسته از جنوب را به‌عنوان آلفا معرفی می‌کنند و امگا عروسی از شمال است. در ازدواج‌های عهدی روم بت‌پرست، عروس آلفا از شرق به

غرب داده شد، و امگای سال 313 عروسی از غرب بود. آن چهار ازدواج، از لحاظ نبوی، به وسیلهٔ کلئوپاترای اول و کلئوپاترای آخر به یکدیگر پیوند یافته‌اند. ازدواج عهدی نمادین روم پاپی، داماد را به عنوان پادشاه برتر یک کنفدراسیون نبوی ده پادشاه که با عروس خود—زن ارغوانی روم—متحد می‌شوند، به تصویر می‌کشید. طلاق در سال 1798 به وسیلهٔ پادشاه برتر آن ده پادشاه اجرا شد.

ازدواج معاهده‌ای سال ۳۱۳، نمایانگر آخرین ازدواج معاهده‌ای قدرت پاپی با ایالات متحده است—برجسته‌ترین پادشاه از ده پادشاه مکاشفه هفدهم؛ قدرتی دوشاخ که به واسطهٔ قدرت دوشاخ فرانسه نمونه‌سازی شده است. تاریخی که با کیوویس در سال ۴۹۶ آغاز شد و سرانجام به فرمان یوستینیان در سال ۵۳۳ و به تخت نشستن پاپیت در سال ۵۳۸ انجامید، نمایانگر تاریخ ۱۹۸۹ تا قانون یکشنبه است.

این مطالب را در مقالهٔ بعدی ادامه خواهیم داد.